

gælder naturligvis i samme Grad det ærede Medlem Hr. Blang som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen; det er Ord, man helst maa undgaa at bruge, eller som man i alt Fald maa bruge med stor Varsomhed. Det gjorde mig ondt, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt brugte Ordet Præstinde i denne Forsamling; jeg tror ikke, det er et Ord, vi skal give Borgerret i dansk Sprogbrug. Vi har nu her i flere Aar talt om kvindelige Præster, og jeg tror ikke, at det indeholder i og for sig en Modsigelse. Kvindelige Præster har vi ganske vist ikke i Øjeblikket; men vi kan tale om det som noget, der sandsynligvis eller muligvis vil høre Fremtiden til, og jeg tror ikke, at det er udansk; derimod er Betegnelsen Præstinde noget ganske andet og er ingenlunde dækkende over det Forhold, vi her staar overfor.

Jeg vil gerne gøre en lille Bemærkning til den højtærede Kirkeminister og udtale min Glæde over de almindelige Betragtninger, han gjorde gældende som bærende det Forslag, han her har ført frem. Det var en Tale, som tiltalte mig i høj Grad, og til en vis Grad tror jeg ogsaa, den højtærede Minister har Ret i, at der kan komme et Punkt i Udviklingen, da det Spørgsmaal vil løses. I den Henseende er den højtærede Minister og jeg jo ikke uenige; men kun i det, at den højtærede Minister vil bruge dette Forslag som en Genvej — det var mig, tror jeg nok, der brugte det Udtryk —, som en Genvej til at faa det løst. Og det tilstod den højtærede Minister jo ogsaa aabent her, da han sagde, at han vilde finde det meningsløst, hvis en Kvinde fik en saadan Plads som angivet i Lovforslaget, at saa hun skulde være bundet til at blive i denne Plads i længere Tid; naar dette Lovforslag gennemførtes, saa var Princippet anerkendt, og saa var Vejen brudt.

Der er imidlertid den Forskel mellem den højtærede Minister og mig, at han vil have Princippet anerkendt og Vejen banet paa et Omraade, hvor han har ubegrænset Magt til at besætte Pladsen, mens jeg derimod ønsker — og jeg tror, at det er nok saa frisdind —, at Princippet skal anerkendes, og at Vejen skal banes derigennem, at et Menighedsraad og en Kvinde, som attraar og er skikket til Præstegerningen, finder hinanden. Det tror jeg er den bedste Maade at faa Princippet anerkendt paa; og hvis det finder Sted, føler jeg mig overbevist om, vil det heller ikke føre til Folkekirkens Sprængning, men kan blive til Gavn.

Der er blevet sagt, at der nok vilde være en Menighed som Vaalse eller en lignende, der vilde prøve et saadant Eksperiment. Jeg tror ikke, det er rigtigt at blande de to Ting sammen; desuden er Sporene fra Vaalse afskrækkende fra at fortsætte ad denne Vej. Thi det, der fandt Sted der, var, at et Sogn og en Præst fandt hinanden; og saa viste det sig, da de endelig fik Lov til at komme sammen, at de ikke passede sammen; Præsten havde tænkt, at det var kirkelige Interesser, der havde baaret Menighedens Ønske frem, men opdagede, at det havde været alt andet, og derfor blev han ked af denne Gerning.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at sige, at naar denne Sag banker paa, saa den virkelig trænger til en Løsning, vil der ogsaa nok findes en Rigsdag og Regering, som vil finde den gode Løsning.

J. Oskar Andersen: Den sidste ærede Taler advarede mig imod at bruge Ordet Sprængning og i det hele taget tale om dette Lovforslag paa en saa højtidelig Maade med Hensyn til de Følger, det vilde have for Kirken. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at en Sag, der var fremme for ikke saa lang Tid siden, og som det ærede Medlem ogsaa omtalte, nemlig Vaalsesagen, frembød Fare for, at der kunde komme en Sprængning endogsaa under meget vanskelige Forhold; det vil huskes, hvorledes man gennem flere Aar i den danske Rigsdag maatte forhandle om, hvorledes denne Menigheds Forhold skulde ordnes. Det er ikke hen i Vejret at tale om Sprængning ved et Spørgsmaal, der er saa alvorligt som dette, og hvor — som ogsaa det ærede Medlem selv gjorde opmærksom paa — det ikke blot er et indrekirkeligt Forhold, der kommer i Betragtning, men ogsaa et fælles-kristeligt Spørgsmaal.

Det ærede Medlem behøver blot at læse igennem de Udtalelser fra Biskopperne, der foreligger som Bilag, saa vil han se, at et Spørgsmaal som dette staar for disse som et uhyre alvorligt Spørgsmaal. Naar f. Eks. Biskop Ostfeld siger — idet han indsender en Erklæring fra Stiftsprovst Ussing, der Side 3 taler om „et fælles-kirkeligt Spørgsmaal af stor Rækkevidde“, og at man maa tage i Betragtning, at det vilde betegne „et Brud med den hele Kristenheds hidtidige Praksis“ —, at disse Udtalelser „utvivlsomt er Udtryk for den Følelse, der findes indenfor Flertallet af det danske Kirke-